

het hardere, snellere werk. De muziek op *Painting The World* kun je daarom het beste vergelijken met die van Joe Satriani of Yngwie Malmsteen; niet de minste gitaristen. De cd bevat volledig instrumentale powerrock met veel supersnelle loopjes en zware akkoorden en ja, ook hier en daar mooie melodieën. Het is echter wel een album voor de echte gitaarfreaks onder ons, want het biedt de gemiddelde progliedhebber geen uitgekookte composities of veel afwisseling. Ook bij *Knight Area* is zijn invloed erg groot, waardoor de muziek een duidelijk Dream Theater-randje heeft gekregen met hardere en vooral compactere composities. Die tendens kun je op zijn solowerk nog verder doortrekken. De nummers zijn alle vrij kort en het is daarom niet gemakkelijk om ze uit elkaar te houden, want ze hebben toch veel gemeen. Alle nummers hebben een hoog spierballengehalte en het hogesnelheidspel vervult in nagenoeg alle nummers een hoofdrol. Bogert doet dat echter fantastisch, want spelen kan hij! Tjonge, wat een geweldenaar. Helaas staat de muziek wel heel erg in het teken van het vingervlugge vakmanschap van de gitarist en ook zijn *Knight Area*-maatjes Peter Vink (bas) en Pieter van Hoorn (drums) spelen zeer goed en virtuoos, maar het is desondanks niet eenvoudig om het album in zijn geheel te beluisteren. Als progliedhebber mis ik variatie en subtiliteit in de composities. De stijl van Bogert gaat meer richting metal dan progrock. In de fraaie ballad *Missing The Loved Ones* gaat het gas er even af en dat is wel lekker. *Painting The World* is een aanrader voor gitaarpuristen en liefhebbers van instrumentale metal. Voor de liefhebbers van progrock is het wachten op het in februari te verschijnen nieuwe album van *Knight Area*.

Erik Fraanje

## XAVIER BOSCHER

**Pentagramme**

(EIGEN BEHEER)



Vreemd dat wat in Frankrijk gebeurt op het gebied van rock, metal en prog slechts mondjesmaat doorstroomt naar de lage landen. Nochtans kent het favoriete vakantieland van veel Nederlanders en Belgen een rijke muzieksene

met een keur aan bands en muzikanten die met een eigen accent een boeiend te verkennen terrein belichamen. Xavier Boscher is een artiest uit Nice met een indrukwekkende discografie, zowel solo als met het project *Nebuleyes*. Fransen verstaan de kunst om artistiek uit de hoek te komen en toch een zekere lichtheid te bewaren, waardoor alles goed verteerbaar blijft zonder dat het banaal wordt. Boscher slaagt daarin wonderwel met zijn nieuwe, volwaardige cd *Pentagramme*. Als gitarist laat hij indrukwekkende dingen horen, maar hij doet dat meestal in de context van een song waarbij de poëtische inslag sterk aanwezig is. Toch zijn dit geen breekbare miniatuurtjes, maar stevige en geïnspireerde composities. De Franse teksten geven de cd meer eigenheid. In de instrumentale stukken excelleert Boscher als gitarist, maar ook hier gaat het niet om virtuositeit omwille van de virtuositeit, maar gitaarspel in dienst van de compositie. Ook het artwork ondersteunt dat puur artistieke. Van *La Lune Rouge* en *Le Corps Des Femmes* tot het uitgesproken erotische *Le Sexe Et Les Roses*, blijft de muziek smaakvol en fascinerend. Het moderne, Franse chanson wordt hier gekoppeld aan progrock, en dat werkt. Deze plaat doet me verlangen naar meer en dat is vrijwel altijd de beste barometer voor kwaliteit.

Geert Ryssen

## THE BRACKISH

**Liquid Of Choice**

(BAD ELEPHANT MUSIC)



Het debuut *Big Guys* van het Engelse instrumentale kwartet *The Brackish*, werd in 2014 door de gespecialiseerde pers bedolven onder lovende woorden. Met het tweede album *Liquid Of Choice* moeten ze dat opgebouwde krediet bevestigen. De bezetting is voor een progressieve band rudimentair met twee gitaristen, Luke Cawthra en Neil Smith, bassist Jon Short en drummer Matthew Jones. *Wishbone Ash* zonder zang? Geen twee nummers zijn gelijk, maar het titelnummer heeft toch wel raakvlakken met *Wishbone Ash* wat betreft de klankkleur. Het lange, tweede nummer *Loggins Breakdown* roept met zijn ingehouden spanning dan weer herinneringen op aan *King Crimson* in de periode met *John Wetton* en *Bill Bru-*

*ford*, maar ook hier gaat die vergelijking maar deels op. Dit stuk bevat namelijk een aantal rauw klinkende passages, waarin de referentie met *King Crimson* helemaal niet meer van toepassing is en je eerder moet denken aan *Karma To Burn*. *Something Negative On The Dancefloor* ligt dicht bij het fusiege-luid van *Dixie Dregs*, licht bestoven met moderne country, maar ook met *Frip-periaanse* klanken. Onverwachte tempowisselingen zetten je daarbij ook nog eens op het verkeerde been en geven de groep een eigen karakter. *The Fly Who Spied* opent met een repetitieve gitaar-riedel en gaat daarna richting fusie. Drummer *Matthew Jones* heeft een heel eigen stijl die hier tegen freejazz aanleunt. Dit is mijn favoriete nummer. *Fun Factory* heeft wel iets van *James Blood Ulmer*. Het ritme pulseert lekker door en de gitaren klinken hoekig en flitsend, tot weer die tempowisselingen komen. *Physical Jerks* doet me in het begin denken aan *Djam Karet*, maar ook die vergelijking gaat later mank. Het zijn slechts associaties die telkens worden verdrongen door de manier waarop de nummers evolueren. In *Cactus Gulch And The Hellish Walk Home* gaan de vingers rustig mijmerend over de gitaarhals. Het nummer kabbelt voort, maar je voelt de spanning toenemen en de al geanticipeerde uitbarsting komt er uiteindelijk toch om vervolgens terug te keren naar de ontspanning van het begin. *The Brackish*: een merkwaardig bandje.

Geert Ryssen

## BRIDE OF CHAOTICA

**Ghosts On Television**

(LONGVIEW RECORDS)



Gelukkig zijn ze er nog: bands die wars zijn van trends en ongeschreven stijregels. Neem *Bride Of Chaotica*, een trio dat instrumentale, gitaargedreven muziek maakt die tijdloos klinkt, maar ook aanvoelt als een reis door de tijd. *Ghosts On Television* is de opvolger van *Bamboo Transistor* (2012, zie i0110) en de vorig jaar verschenen kerst-ep *Winter Tales*. Ingeklemd tussen een sprankelende versie van de klassieker *California Dreamin'* (*The Mamas And The Papas*) en een prettig uitwaaiende interpretatie van *While My Guitar Gently Weeps* (*The Beatles*),

hét lijflied van menig bespeler van de zes- of twaalfsnaar, betonen de heren in twaalf eigen songs eer aan de geschiedenis van de tv. Hoewel men de live-in-de-studio-filosofie van het debuut nog steeds omarmt, zijn er ten behoeve van een meer gevarieerde luisterervaring onder meer toetsenbijdragen toegevoegd. Hierdoor krijgen psychedelisch getinte, *Pink Floyd*-achtige songs als *Traumerei* en *The Science Of Rust* en een intieme ballade als *Alone In The Dark* een symfonische uitstraling. Daarnaast bezorgen ze *The Lathe Of Heaven* de melancholieke sfeer die *new wave*-acts als *Sad Lovers Et Giants* en *Martha Et The Muffins* zo aantrekkelijk maakten. Bandleider *Bill Bechtel* blijft verder zijn voorliefde voor rock-'n-roll, rockabilly en funkrock gestalte geven in songs met melodieën die voornamelijk door opeenvolgende akkoorden gevormd worden. Eigenlijk speelt hij alleen in het weldadig gearrangeerde *Melancholy Girl* een echte uitgesponnen gitaarsolo. *Robert Redmond* begeleidt hem bij dit alles met onverstoort gespeelde basloopjes en zoemende bassynthesizerpatronen, waarbij hij een mooi team vormt met de sober, doch effectief drummende *Tim Tuthill*. De naar een *Star Trek: Voyager*-aflevering genoemde formatie heeft met *Ghosts On Television* wederom een aangenaam, bijna pretentieloos album geproduceerd.

René Yedema

## DEWA BUDJANA

**Zentuary**

(MUSEUM GITARKU)



De Indonesische gitarist *Dewa Budjana* combineert jazz, fusie, jazzrock, wereldmuziek en soundtrackachtige sferen tot een broeierige pot instrumentale muziek. *Zentuary* is alweer zijn negende soloalbum naast een hele stapel cd's met zijn band *Gigi*. De man is een meester op zijn instrument. Geen wonder dat *Gary Husband* (drums, toetsen), *Jack DeJohnette* (drums, toetsen) en *Tony Levin* (staande elektrische bas) graag aanschuiven. Zelfs in de vrij langzame nummers op deze dubbel-cd weet de ritmetandem er een vette groove in te leggen. Daar wil iedere gitarist wel op dansen. Het is dan ook meteen raak